

Zcela evidentně se tedy jedná o vaši ubohou neteř, pane hrabě, kterou nám vydalo moře. Co si o tom myslíte vy, Beautrelete?“

„Nic... Nic... Nebo spíš... Jak vidíte, všechno do sebe zapadá, mé argumenty se potvrzují. Všechna fakta, i ta nejprotichůdnější a nejkomplikovanější, potvrzují hypotézu, se kterou jsem přišel hned na začátku.“

„Tomu moc nerozumím.“

„Porozumíte později. Vzpomeňte si, že jsem vám slíbil celou pravdu.“

„Ale mně připadá, že...“

„Trpělivost. Až doteď jste si na mě v ničem nemohl stěžovat. Je krásné počasí. Projděte se trochu, dejte si v zámku oběd, zakuřte si dýmku. Vráťím se kolem čtvrté nebo páté. Nedá se nic dělat, do lycea pojedou až půlnočním vlakem.“

Došli k hospodářským budovám za zámkem. Beautrelet skočil na kolo a odjel.

V Dieppe se zastavil v redakci deníku *La Vigie*, kde si nechal ukázat čísla vydaná za posledních čtrnáct dnů. Pak odjel do městečka Envermeu, ležícího asi deset kilometrů od Dieppe. V Envermeu si promluvil se starostou, farářem a polním hlídačem. Na věži místního kostela právě odbíjela třetí, když se svým pátráním skončil.

Na zpáteční cestě si vesele prozpěvoval a jeho nohy ve stejném rytmu pevně a pravidelně šlapaly do pedálů. Zhluboka vdechoval do plic mořský vzduch. A chvílemi se zapomněl a vyrazil směrem k nebi triumfální výkřik, protože si uvědomil, jak šťastně směřovalo jeho pátrání k vytčenému cíli.

V dálce se objevilo Ambrumésy. Plnou rychlostí sjížděl z kopce k zámku. Stoleté stromy, které vroubily ve čtyřech řadách cestu, jako by mu běžely vstříc

a vzápětí mizely daleko za ním. A najednou vykřikl. Pohledem zachytil lano natažené přes cestu od jednoho stromu ke druhému.

Kolo do něj narazilo a zastavilo se. Setrvačnost Beautreleta nečekaně silně vytrhla ze sedla a vrhla dopředu. Snad jen náhoda způsobila, že se vyhnul hromadě kamení, na níž by si určitě rozbil hlavu.

Několik vteřin zůstal otupěle ležet. Pak celý potlučený a s odřenými koleny prozkoumal místo, na němž se ocitl. Vpravo od cesty se táhl lesík, v němž útočník zcela jistě zmizel. Beautrelet odvázal lano. Ke stromu vlevo, k němuž bylo lano připevněno, byl šňůrkou přivázaný jakýsi lístek. Beautrelet ho rozložil a četl:

TŘETÍ A POSLEDNÍ VAROVÁNÍ.

Vrátil se do zámku, položil pár otázek služebnictvu a pak se připojil k vyšetřujícímu soudci, který si během vyšetřování navykl pobývat v přízemní místnosti pravého křídla. Pan Filleul cosi psal a zapisovatel seděl naproti němu. Soudce mu pokynul, aby se vzdálil, a pak zvolal:

„Proboha, co se vám stalo, pane Beautrelete? Máte ruce celé od krve.“

„To nic není, to nic není...“ odpověděl mladík. „Spadl jsem z kola, protože jsem narazil na lano, které někdo natáhl přes cestu. Jen si, prosím, všimněte, že to lano pochází odtud ze zámku. Ještě před dvaceti minutami se na něm sušilo před prádelnou prádlo.“

„Je to možné?“

„Pane, dokonce i tady mě pořád někdo sleduje. Někdo, kdo je tady, přímo na místě, kdo mě vidí i slyší, ví, co každou minutu dělám a jaké jsou moje úmysly.“